

БЕЗЪ „ОХЪ“

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДАНЧА ДО СМЪХУРКА

Драги ми Смъхурко,

У дома пристигна патилана Мика. Още отъ вратата започна да вика:

— Зжбъ ме боли, Данчо! Отъ зжбъ си умирамъ. Цъла сутринъ охкамъ — мира не намирамъ. Кажи що да сторя?

— Ще идешъ при лъкаръ, както всички хора.

— Не мога, не мога — отъ лъкаръ се плаша! Душата ми може, Данчо, да излъзе, но крака при лъкаръ нъма да ми влъзе!

— Зжболъкарка пкъ тогава ще диришъ. Тъ по-леко пипатъ. Иди незабавно при леля Драгана! Съ нея ний сме наши. Нали тя лъкува баба Цоцолана. А ти добре знаешъ, колко тя се плаши, макаръ да е стара!

— Не мога, не мога. Данчо, хвани въра!

Азъ се поразсърдихъ и викнахъ сърдито:

— Не, така не бива! Ти не си достойна за нашта дружина, щомъ си тъй страхлива! За смъхъ недей става! Щомъ сама не искашъ, ще отидемъ двама.

Заръжка я хванахъ и почти на сила едвамъ я замъкнахъ при леля Драгана. Тя я срещна кротко. Стола й посочи:

— Седни тука, мила! — тихичко й рече.

Но доде я зърна, вънъ изскочи Мика. Хукнахъ да я върна. Стигнахъ я чакъ вкжши. Тя се смъй и вика:

— Моля ти се, Данчо! Недей ми се мръщи! Болката ми мина! Отъ лъкарски щипци леко се избавихъ!

На смъхъ го ударихъ. После я оставихъ, та се върнахъ вкжши.

Ала часъ не мина, катъ хала дофтаса моята дружина:

— Тичай, Данчо, тичай, че Мика умира! Отъ зжбъ скача, пъшка, вика и се тръшка.

И азъ се затирихъ. Здравата я хванахъ. Повикахъ на помощъ цълата дружина. И пакъ я заведохъ при леля Драгана. Тя взе да се смъе и пакъ кротко рече:

— Ти пакъ си го хваналъ, бѣгливото птиче. Ала сега вече ще го държимъ здраво. Седни тука, Миче!

И болната седна. Цълата дружина на стража застана. Леля се обърна, въртилото хвана. Но Мика извика, рипна, чаша счупи и доде се сѣтимъ тя навънъ изхвъркна. Хукнахаме следъ нея. Стигнахме я въ кжши. И пакъ скача, пъшка, вика и се тръшка.